

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUILLAUME APOLLINAIRE

ΑΝΤΟΡΑΤΑ

Είχα πεί να έπισπεφθώ, μιά μέρα, τή μικρή έκκλησία του Στάσπακο, στην Ούγγαρια. Έχει μου έδειξαν μιά λειψανοθήκη που την κρύβουν έξαιρετικά οι κάτοικοι των περιχώρων.

— Η λειψανοθήκη αυτή περιέχει, μου είπε ο οδηγός μου, το σώμα της 'Αγίας 'Αντοράτας. Πάνε τώρα κομμάτια ξηνηταριά χρόνια από τότε που ανέκοιλιψαν τον τάφο της κάπου είδω γύρω. Φαίνεται πως ή άγια αυτή μαρτύρησε κατά τους πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, στην εποχή της Ρωμαϊκής κατοχής.

Τότε έπήρσασε είδω το ευαγγέλιο ο διάκονος Μαρκελλίνος, ο έμπορος είχε παρενβρηθή στην σκίαση του 'Αγίου Πέτρου. Κατά πάσαν πιθανότητα, ή 'Αγία 'Αντοράτα, άκοιύοντας το πύργωμα του διακόνου, έγινε χριστιανή και, άφου μαρτύρησε γι' αυτό, το τρομακάριστο σόμο φάφτη' είδω από τους Ρωμαίους. Το όνομα 'Αντοράτα ύποθέτουν πως είνε ή λατινική μετάφρασις του όνόματος που είχε όταν ακόμα ήταν ειδωολάτρη, γιατί τέτοιο χριστιανικό όνομα δεν ύπαρχε. 'Οσάου, ύστερ' από τόσους αιώνας που πέρασαν, το σόμα, άν και στη γή χαμένο, βρέθηκε σε καλή κατάσταση και άλυστο. Αυτό φανερώσε καθαρά πως ή πορθένης 'Αντοράτα είτανε μιά από τις έκλεκτές έκεινες του Θεου που τραγουδούν μέσ' στον παράδεισο τή θεία δόξα του. Αυτό έχοντας ύπ' όψη του κι' ο Πάπας την άγιοποίησε πρό δέκα χρόνων στη Ρώμη.

Άκουγα άφηρημένος τις έξηγήσεις του έδηγου μου. 'Η 'Αγία 'Αντοράτα δεν μ' ενδιέφερε ύπερβολικά και ήμουν έτοιμος να βγώ από τήν έκκλησία, όταν άξαφνα τήν προσοχή μου τραβήσε ένας βαθύς στεναγμός που έβρυνε κοντά μου. Αυτός που είχε άνασενάξει ήταν ένας γεροντάκος ντυμένος κομψέτικα που στρωζόταν σ' ένα μπαστούνι με λαβή από κοράλι κι' όποιος είχε καρφωμένα τά μάτια του στη λειψανοθήκη.

Βγήκα από τήν έκκλησία, ένδω ο γεροντάκος έρχόταν πίσω μου. Στράφηκα ακόμα μιά φορά γιά να δω τήν κομψή και παρρημασμένη χιολέττα του. Έκείνος κυτάχοντάς με, μου χαμογέλασε. Τότε έγώ τον έχαριέτησα.

— Πιστεύεται, κύριε, μου είπε, στις έξηγήσεις που σας έδωσα ο οδηγός σας ; με ρώτησε, μιλώντας τά γαλλικά μ' έναν έντελώς ούγγαρέζικο τρόπο.

— Θα σ' μου ! του άπάντησα έγώ, δεν έχω καμιά ειδικότητα στα θρησκευτικά ζητήματα.

Τότε έμεινος μου είπε :

— Είστε περαστικός από τον τόπο μας κύριε, μ' έψω έπιθυμώ από καιρό να άποκαλύψω σε κάποιον όλη τήν αλήθεια σχετικάς με το λείψανο της 'Αγίας 'Αντοράτας. Θα τήν πω σε σας ύπό τον όρο ότι δε θα κάνετε γι' αυτό λόγο σε κανέναν από τους ντόπιους έδω...

'Η περιέργειά μου είχε έρεθιστή και του ύποσχέθηκα ότι ήθελε.

— Έ' λοιπόν, κύριε, μου είπε τότε ο γεροντάκος, ή 'Αγία 'Αντοράτα ήταν ή πολυαγαπημένη μου φίλη.

Τραβήχτηκα πίσω νομίζοντας πως έχω να κάνω με τραλλό. 'Η κατάπληξή μου τον έκανε να χαμογελήσει και μου είπε με φωνή που έστρεψε λίγο :

— Δεν είμαι, τραλλός, κύριε, και σας λέω τήν αλήθεια. 'Η 'Αγία 'Αντοράτα ήτανε φίλη μου... Τί λέω ; Τί λέω ;... Όχι μόνο φίλη μου, αλλά και μνηστή μου !...

> Είμουν δεκαεπτά χρόνων, όταν τήν έγνωρίσα. Έχω περάσει σήμερα τα ογδόντα, μα 'δεν άγάπησα σ' όλη μου τή ζωή όλην γυναίκα άν' αυτή.

> Είμουν ο μονοχογιός ένός πλοισίου κυργοδεσπέδου των περιχώρων του Στάσπακο, και έσουδάσα Ιατρικά. Έμεινη τήν έποχή είχα άπορροφηστή τόσο με τις μελέτες μου, ώστε ή ύγεια μου κλονίστηκε πολύ. Οι γιατροί τότε μ' έξανάγκασαν να ξεκουραστώ και να ταξιδέψω γιά ν' αλλάξω τον άέρα μου.

> Έπληξα στην 'Ιταλία. Στην Πίζα συνάντησα γιά πρώτη φορά έμεινη στην όποια άφέρωσα άμέσως όλη μου τή ζωή. Έμεινη μ' άγάπησε και μ' άκοιούθησε στη Ρώμη και στη Νεάπολη... Κάνανε ένα θείο ταξίδι όπου ο έσως όμαρφαίνε τά πάντα γύρω μας... Άνεβήκαμε μαζί ως τή Γένοβα και σπεφτόμουν να τή φέρω έδω, στην Ούγγαρια γιά να τήν παρουσιάσω στους γονείς μου και να τήν παντρεφτώ, όταν, άξαφνα, ένα πρωί τή βρήκα νεκρή στο πλευρό μου...

'Ο γέρος στο σημείο αυτό διάκοψε γιά μιά στιγμή τήν διήγησή του. 'Όταν ξανάρχισε, ή φωνή του έστρεψε περισσότερο από πριν και μόλις τήν άκουσα.

— Κατόρθωσα, έξακολούθησε, να κρύψω το θάνατο τής φίλης μου από το προσωπικό του ξενοδοχείου όπου μέταμε. Μά γιά να το πετύχω αυτό ένέργησα με πανουργία, σά να τήν είχα σκοτώσει έγώ ο ίδιος. Και σήμερα ακόμα όταν τα σπεφτομαι έδω αυτά, άνατριχίζω με φρίκη. Δέν ύπομιάστικαν τίποτε και ύπέθεσαν πώς ή φίλη μου είχε φύγει πολύ καιρό στο πρωί.

Δέ θα σας περιγράψω τις φρικτές ώρες που πέρασα κοντά στο σόμο της, το όποιο είχα κλείσει μέσα σ' ένα μπασούλι. 'Οσάου, ένέργησα με τόσο ύπιδεξότητα, ώστε τήν έβρασύμασα, χωρίς κανείς ν' αντίληφθί τίποτε. Το σόμο μ' έλα τών μεγάλων ξενοδοχείων, ο μεγάλος αριθμός των ταξιδιωτών, δίνουν σε κανένα μιά σχετικά έλευθερία να κινή διάφορα πράγματα άπαρατήρητος, όπως έγώ στην προκειμένη περίπτωση.

— 'Ηθελα να πάρω τή νεκρή μου φίλη μαζί μου στην πατρίδα μου...

> Χίλιες δυο δυσκολίες μου παρουσιάστηκαν στο ταξίδι μου από τά τελωνεία και τους έλέγχους, τις όποιες, χωρίς στο θεό, κατάρθωσα να ύπερικήνω... 'Ο, αυτό το ταξίδι με το σόμο τής φίλης μου μέσα σ' ένα μπασούλι, ήταν ένα ταξίδι άπράσαστο, γεμάτο άγωνία και φόβο... 'Όταν, τέλος, γύρισα σπίτι μου ήμουν τόσο χλωμός κι' άδύνατος, ώστε οι δικοί μου δυσκολευτήκαν να με γνωρίσουν.

> Περγώνοντας από τή Βιέννη, είχ' άγοράσει από ένα άρχαιοπώλη μιά μαρμαρίνη σαρκοφάγο, ή όποια προήχθε από μιά περίφημη συλλογή κάποιου μοναχό-δου άρχαιοφίλου. Στο σπίτι μου μ' έδρηναν τά κίμα ότι θέλα χωρίς ν' άνησυχούν παθόλου γιά τις πράξεις μου και κανείς δέν παραβεντέτικε ούτε γιά το βάρος, ούτε γιά τον αριθμό των άποσκευών που είχα φέρει από τήν 'Ιταλία.

— Χάρησε μόνο μου τήν έπιγραφή ANTO PATA και ένα σταυρό άπάνω στη σαρκοφάγο, μέσα στην όποια έκλεισα, τυλιγμένο σε ταινίες, το σόμα τής λατρεμένης μου.

Μιά νύχτα κάνοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες, μετέφερα τή σαρκοφάγο που έκλεινε τή άγάπη μου σ' ένα γειτονικό κόμμο γιά να τή θάψω. Έκει, πράγματι, τήν έθαψα σ' ένα μέρος το όποιο μόνος έγώ ήξερα και μόνος, πήγα να από τότε έκει, κάθε μέρα γιά να προσυχηθώ στον πεθαμένο μου έρωτα.

— Ένας χρόνος έπέρασε έτσι... Μά, μιά μέρα, άναγκάστηκε να φύγω γιά τή Βουδαπέστη... 'Η άβελτία μου ήταν άπερίγραπτη όταν έβγαυόναστας είδω, ύστερα από δυο χρόνια, βήσιμ χαμομένο ένα έργοστάσιο στην ίδια θέση όπου είχα θάψει το θησαυρό που άγαπούσα τόσο πολύ μ' άν' τή ζωή μου...

> Είχα γίνει σχεδόν σόν'τραλλός και σπεφτόμουν ν' αυτοκτονήσω, όταν, το ίδιο βράδυ, ο έφημερίος που είχε έρθει στον πύργο μας γιά να με έπισπεφθί, μου διηγήθηκε, πως, ένδω έσομα-

φταν το γειτονικό κόμμο γιά να βάλουν τά θεμέλια του έργοστασιου, βρήκαν τή σαρκοφάγο μιάς χριστιανής μάρτυρης της ρωμαϊκής έποχής, όνομαζομένης 'Αντοράτας. Τήν πολύτιμη αυτή λειψανοθήκη-μου είπε τήν είχα μεταφέρει στην έκκλησία του χωριού.

> Στην άρχή σπεφτηκα ν' άποκαλύψω στον έφημερίο τή μεγάλη του πλάνη. Μά άλλωδα γνώμη, σπεφτόμενος ότι, μέσ' στην έκκλησία, θα είχα όποτε ήθελα μπρός στα μάτια μου το θησαυρό μου...

— 'Η άγάπη μου μου έλεγε ότι ή αγαπημένη μου δέν ήταν άναξία των θρησκευτικόν τιμών που τή απέδιδαν. Καί ακόμα και σήμερα νομίζω πως έξίτει τις τιμές αυτές γιά τή μεγάλη τής ώμορφιά, γιά τήν έξαιρετική της χάρη και γιά τή θαθεία τής άγάπης που τήν έκανε ίσως να πεθάνη. Έπικος ατόν όμοσ, ή αγαπημένη μου, ήταν κοινή, γλυκύα και εύσεβής και άν δέν είχε πεθάνει θα τήν είχα παντρεφτή.

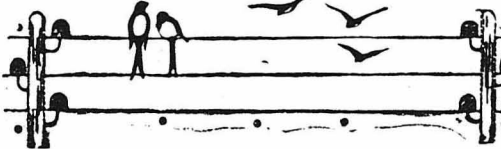
— Άφισα λοιπόν τά πράγματα να έξακολουθήσουν το δρόμο τους κ' έτσι ή άγάπη πήρε κ' ένα χαρακτήρα θρησκευτικής λατρείας.

— Έμεινη τήν όποια τόσο είχα άγαπήσει, τήν έσέβοντο κάρα όλοι. Έπειτα τήν άναήχησαν μαπαρία και, πενήτα χρόνια μετά τήν άνεύρεση του σώματός της, ο Πάπας τήν συγκατέλεξε μεταξύ των άγίων. Έπληξα κ' έγώ τότε στη Ρώμη γιά να παρευρεθώ στην ταλατή, ή όποια ήταν το ώραιότερο θέαμα που είδα στην ζωή μου.

> Με τήν άγιοποίηση αυτή, ή άγά-

'Αντοράτα

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE HUGUETTE GARNIER

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

— Είστε πολύ καλή, κυρία Λαλούα, πού θέλατε να με πάρετε με τις κόρες σας στο χορό. Ὁ χορός όμως δὲν με τραβᾷ. Δὲν ἔχω πρῆξι οὐτὰ νὰ χορεύω ὡστε νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν. Βάραινα μ' εὐχαριστεὶ πολύ νὰ βγαίνα με τὴ Χριστιάννα καὶ τὴ Μαργαρίτα. Ὑπάρχουν όμως στιγμὲς πού προτιμῶ νὰ μένω αὐτὴ μου.

— Δὲν εἶνε πολύ εὐθύμο τὸ σπίτι μου, εἶμαι όμως εὐχαριστημένη. Ἄλλοι δὲν ἔχουν οὐτὰ αὐτὸ... Ἔχω ἄγῶ τουλάχιστον ἓνα κορυδαίνιο κρεβάτι, μὰ αἰς-λόγῳ, ἓνα κομψὸ τραπέζιaki στὴ μέση, λίγα νόσσημα παδάμα στους τοίχους... Ὅταν γυρίζω ἀπ' τὰ μαθήματα πού δίνω, κάθονται ἐκεῖ, κοντὰ στὸ παράθυρο, παίρνουν ἓνα βιβλίο ἢ ἓνα ἀργόεργο ὅπως ἐκίονα ἢ δυστυχιωμένη μου ἢ μαριὰ, μὰ μένω ἡσυχῆ. Κανεὶς δὲν με πταίει. Εἶμαι εὐχαριστημένη ἐστὶν...

— Σὰς φαίνεται μεγαλοχολὸ αὐτὸ; Ὅχι, σὰς βεβαίῳ. Πρέπει μόνο νὰ συνηθίσῃ κανεὶς. Ἀσχημῆ, φτωχὴ, κακοφτιαγμένη ποτὲ εἶμαι, τὴ τὴν θέλω τὴ κίνησι; Ποιὸς νόσος θὰ μὲ βίαναι ποτὲ τὴν ἐλεημοσύνη νὰ μοὺ οἶσθ ἔστω καὶ μὰ ματιά;

— Εἶμαι ὑπερβολικὴ; Δὲν εἶμαι τόσο ἀσχημὴ λέτε... ἔσαν περικυλισθὼ τὸν ἑαυτὸ μου; Μὴ χάνετε ἀδικὰ τὰ λόγια σας γιὰ νὰ με παρηγορήσετε. Ἔστω πολύ καλὰ τὰ γέλια μου καὶ ὅτι κα' ἀν μοὺ πῆτε, δὲν μπορῶ νὰ ἐνεγέλιση τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ πιστέψω ὅτι δὲν εἶμαι ἀσχημῆ. Καλύτερα νὰ ἔξω κανεὶς καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ὅσο γίνεται λογικὸς καὶ δὲν χάνεται σὲ οὐτοπίαις.

— Μόλις κανένας νέος ἀρχίξῃ νὰ μ' ἠδιαφέρει λιγάκι, πηγαίνα στὸν καθρέφτη μου. Αὐτὸ μοὺ φτάνει. Βλέπω ἀμέσως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένω. Φοβόμαι τόσο τὴ γελοιοποίησι! Γερῶς στὴν γαντίνα μου δίχως νὰ ἔχω περὶ καμμιὰ ἀξίωση γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔστω.

— Ἡ μητέρα μιὰς μαθητρίδας μας θέλησε κάποτε νὰ με ἀπορρήξῃ. Μοὺ εἶπα μὰ μέρα μὰ μεγάλη εὐγένεια καὶ λεκτότητα. — Δὲν ἔξοτε νὰ χτενισθῆτε, δασκοινίς Ἀνέτα. Φορῶτε τὸ μαπέλιό σας, θὰ σὰς πᾶω στὸ κουρετο τοῦ Λουαῶρ. Ἐλάτε.

— Πήγαμε στὸ κουρετο, Μπάρκασι μ' ἓνα μπλὲ σαλόνι. Εἶδα ἓνα πλήθος γυναικῶς κάτω ἀπὸ τὴς μασιὰς καὶ τὰ φακίδια τῶν κουρετῶν με τὴς ἀσπρες ποδιὰς. Ἡ ἀτρομασία ἦταν γεμάτη μ' ἓνα ἐλαφρὸ ἄρμα. Κάθησα κ' ἔβλεπα σὲ μιὰ καρέκλα καὶ περιμένα τὴ σειρὰ μου. Ἡ κυρία πού κυροφυλοῦσε ἐν τῷ μεταβῆ με τὸν Λουαῶρ, σὲ λίγο με φάναις. Πληθίσια. Ὁ κουρετὸς μὲ κτύπησε ἀπὸ πᾶσω ἔως κάτω. Ὡ, δὲν θὰ ἔχασω ποτε τὸ βλέμμα του ἑαυτοῦ πού ἔλαγε καθαρά;

— Τὴ θέλατε νὰ τὴν κἀνωμος; Μπορεὶ νὰ ἀπορρήξῃ κανεὶς ἓνα τέτοιο τέρας;

— Καὶ πράγματι δὲν βίαναι τίποτα. Φοβόμουν τόσο μὴπως ἀρχίσῃ ὁ κόσμος νὰ γελᾷ μαζί μου... Κανεὶς όμως δὲν γέλασε—προκαλοῦσα μὲλλον τὸν οἶκω.

— Ἀπαισιόδοξῃ; Ὡ! καθόλου!... Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχανα τὴς ἐπιτιμῆς μου. Πίστευα κάποτε ὅτι θὰ μοὺ τύχῃ καμμιὰ συνάντησις, καμμιὰ συμπρωσις, καμμιὰ «ἐπικτικὴ ψυχῆ» πού δὲν θάδινα σημάς στὴν ἀσχημιά μου, ἀλλὰ θὰ πρόσζεσε στὰ ψυχικά μου χαρίσματα... Ἡ ἐπιτιμὴ όμως αὐτὴ δὲν βάστηξε πολὺ. Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού τόσο ὡμορφῶ κοριτσά καὶ κάπου γητοῦν γαρμπουρ, τὴ θέλατε νὰ γίνω ἄγῶ; Ἔχω τὴν ἀτυχία νὰ βλέπω καθαρά. Τίποτα δὲν μοὺ ἐσπεύγει. Δὲν εἶμαι πονηρὴ. Ἔστω ἀκόμη γιατί με προσκαλοῦν τόσο συχνὰ στὶς οἰκογενεὶς πού ἔχουν κοριτσά γιὰ παντριά.

— Νὰ ἐξηγηθῶ; Μοὺ φαίνεται ὅτι με καταλάβετε καλὰ. Ἄλλως τε αὐτὸ θὰ σὰς ψύχραινα. Ἐπιμένετε; Τόσο τὸ χειρότερο λοκῶν!

— Μὲ προσκαλοῦν δὴθεν γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν, κυριὰς όμως

μου εἶχε μὴ στὸν οὐρανὸ. Ἦρουν εὐτυχῆς σὰν ἓνας ἀγγελὸς τοῦ παραδείσου. Ἀπὸ τὴ Ρώμη ἐγύμια γαγγίρα ἐδῶ, γεμάτος ἀπὸ τὴν πὸ μεγάλη κ' ἀπὸ τὴν πὸ ἀλλοιωτὴ εὐτυχία πού ὑπάρχει στὸν κόσμο γιὰ νὰ προσευχηθῶ μπρὸς στὸ βωμὸ τῆς Ἀντονατίας...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ γεροντὸς με τὸ κομπιέμο ντυσίμο, ἀπαμυκρῶνθη γευκῶντας τὸ ἔδαφος με τὸ μισοστυπὶ του, με τὴν κορῆ-ἀλλῆν ἰλαρὴ μ' ἀναλαομβάνοντας διαρκῶς: «Ἁγία Ἀντονατία... Ἀντονατία... Ἀντονατία...»

Guillaume Apollinaire

μὲ προσκαλοῦν γιὰ νὰ φαίνονται ἢ ἄλλες κοντὰ μου ὡμορφότερες. Μὴ διαμαρτυρήσετε!... Σας ἢ ἴδια δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν παρατηρήσετε ὅτι δὲν καθίσω δίπλα μου ἢ Χριστιάννα φαίνεται μὲ ὄραία, πὸ, ξανθιά. Ἐ Μαργαρίτα κοντὰ μου εἶνε τρισχορτωμένη. Ὡ! μὲ συγχωρεῖτε... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τὴς μικρῆς Γερμινῆν, τὴς ἀδελφῆς Νιβεργῆ, τὴς δασκοινίδης Ρικουά... Χάρεις σὲ μένα ὀ ἀντρέτις τὴς προσέσων. Ὅταν οἶξουν τὰ μάτια τους σὲ μένα γυρίζουν ἀμέσως νὰ βροῦν κατὶ λιγώτερο ἀηδιαστικὸ. Αὐτὴ εἶνε ἡ μαύρη ἀλήθεια.

— Στὴν ἀρχῆ, ὅταν ἔβλεπα κανένα χορευτὴ νὰ προσηλῶνῃ τὰ μάτια στὴν παρῆ μου δὲν καταλάβαινα. Ἐλπίζα ὅτι κάποτε θὰ ἐρχόταν ἐπὶ τέλους καὶ ἢ δικὴ μου σειρὰ. Δὲν ἦνουν πάντα τρανταχτῶν ἐτών... Τώρα δὲν σέπτεταιμὰ περὶ τίποτα, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, φτάνει νὰ μένω αὐτὴ μου... Ἐμεῖ εἶμαι λιγώτερο μόνη, ἀνάμεσα στους τέσσερες τοίχους, παρὰ μὲ τὴ συντροφιά τῶν κοριτσιῶν πού προσκαθοῦν ν' ἀρέσουν. Κοντὰ τους μοὺ φαίνεται ὅτι εἶμαι ξένη. Ἡ ἀσχημία μου με ἀπομυκρῶν. Ἡ μουσικὴ μπορεὶ νὰ ἀπορρήξῃ τὴς εὐθήμες ἢ τὴς λυπητερῆς νότες της. Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ἢ ἀκούσῃ τὴ φωνὴ αὐτὴ πού κλαίει μέσα μου: — Δὲν ὑπάρχει τίποτα γιὰ σένα στὸν κόσμο... εἶσαι ἀσχημῆ... ἀδέκαρη... χωρὶς καμμιὰ χάρι... Πήγαμε νὰ κρύψῃς τὰ μούτρα σου... Γύρισε στὸ σπίτι σου... Τὴ περιμένεις;

— Δὲν περιμένω τίποτα. Ἀπολύτως τίποτα. Εἶμαι καταδικασμένη νὰ μὴ ἀγαπήσω κανένα, ἀποῦ κανεὶς δὲν μπορεὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Τὴν ἀγάπη πού χαρίζῃ ἢ φύσις καὶ στὰ πὸ πτωχὰ πλάσματα τὴς τὴν ἔχει στερεῶσει ἀπὸ μέσα. Ἔχω μούρες ἰδέας; Μὰ χίλιες μικροεπιτημοσῆς με διακίοναν; ὅταν με κτυποῦν ὁ μισοσχημῆς παίρνουν θάρρος ἀπ' τὴ δικὴ μου ἀσχημιά. Τὸ νομῶ αὐτὸ ἀπ' τὴς ματιὰς πού οἶχουν στὸν καθρέφτη, ἀπὸ ἓνα χαριόγελο τους, ἀπ' τὴν ἱκανοποίησιν πού ζωγραφίζετασι στὰ πρόσωπά τους. Ὅλας φαίνονται σὰν νὰ λένε μέσα τους:

— Ὅχι, κα' ἀν εἶμαι δὲν ἔχω τὰ χάλια αὐτῆνης! Μὴ νομίζετε όμως ὅτι ὅλη τὴν ἡμέρα τυροννίμαι μ' αὐτῆς τὴς σκέψης. Ἡ ζωὴ ἔχει καὶ γιὰ μένα ἀκόμη τὴς καλῆς τὴς στιγμῆς. Τὴς Κυριακῆς πηγαίνα μὲ κάθουμαι στὸ πᾶρκο Μονσοῦρ. Κιττάζω τοὺς κύναις, τὰ παιδικά, τὰ κερνάμα φαλλὰ τοῦ φρινοπάρου. Ἀόγιο μ' ἀπορρῶν νὰ διαβάσω κανένα βιβλίο. Πῶσες περιπέτειες μ' ἀπορρῶν νὰ τύχουν σὲ μιὰ ὡμορφῶ πού διαβάσει τὸ ὀρμηνεζὸ της στὸ παγκάκι ἐνὸς πάρκου!.. Τίποτα δὲν συμβαίνει σὲ μένα. Ζευγάρια ἐρωτευμένα περνοῦν σφικτοχυλισμένα. Ἔστω ἀπὸ τὴν πελαρῶ τῶν ἄλλων, ὅτι ἢ εὐτυχία εἶνε ἐφήμερη. Τὰς ἀπολοῦθῶ με τὰ μάτια, τὰς κομαρών, ἴσως καὶ νὰ τὰς ζηλέσω κάποτε...καὶ γυρίζω τὴ σελίδα. Μουάξω μ' ἐπινοῦς πού λαχταροῦν τὰ μεγάλα ταξείδια καὶ πηγαίνουν στὸ ασαθρὸ νὰ δοῦν ἀγνάτους πού παίρνουν τὸ τραῖνο. Ἐγὼ δὲν ἔχω διαπαισμά νὰ βῶ ἔξω ἀπ' τὴν αἰθουσα ἀνομιῆς...

— Τὴ χλωμὴ πού εἶστε. Ἐλάτε δά, μὴ στενοχωρηῖστε κυρία Λαλούα, δὲν εἶνε τὰ πράγματα τραγικά! Εἶνε κανεὶς ἐκείνο πού εἶνε ἢ Μόνω ὅταν ἔχη τὰ χάλια τὰ δικὰ μου προσιμὰ νὰ τὰ ἐξῶν, καταλαβαίνετε; Τώρα λοιπὸν πού σὰς ἔβια τὴν ἐξομολόγησι μου, ὑποσχεθῆτε μου ὅτι δὲν θὰ μοὺ ἀναλάβετε τὴς εὐγενεῖς προσομιῆσεις σας...

— Ἄς μ' ἀφίσουν περὶ ἡσυχῆ. Ἄς μοὺ λείψουν ἢ γιορτῆς. Ἀρκετὰ με εἶθαν τὰ φῶτα. Ἀρκετὰ γέλασα. Ἀφῆστε με στὴν ἔρημὴ τῆς μαμαρούλας μου. Ἡ μόνη εὐχαρίστησι γιὰ μένα εἶνε ὅταν ἔξω ὅτι εἶμαι μόνη, ὅτι κανεὶς δὲν με βλέπει, δὲν με γυρίζῃ με ἀηθία τὸ κεφάλι του. Ἐλάτε, μὴν κλαίτε, κυρία Λαλούα, γιατί θάρχισα νὰ κλαίω καὶ ἢ ἄγῶ. Καὶ τότε θὰ γίνω ἀκόμη πὸ ἀσχημῆ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ ἔρωτικὰ γράμματα τῶν γυναικῶν εἶνε προορισμένα ἢ νὰ χάνονται ἀπὸ ἐκεῖνον στὸν ὅποιον ἀπεστέλλονται, ἢ νὰ ἀπιστεφῶνται σ' αὐτῆς πού τὰ ἐγροψαν, ἢ νὰ ἀποσφραγίζονται καὶ νὰ διαβάζονται ἀπὸ κάποιον πού δὲν θάπρεπε νὰ τὰ διαβάσῃ ἢ νὰ πλέωνται ἀπὸ τὴς ὑπερήστερες, ἢ τέλος νὰ δεῖχονται σ' ἄλλον τὸν κόσμο.

Huguette Garnier